

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **doc. MUDr. T. K., Ph.D.**
bytem X
právně zastoupen obchodní korporací ORKÁN plus, s.r.o.,
jednající jednatelem Ing. D. K., Ph.D.
sídlem Makovského nám. 3147/2, 616 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2020, č. j. 34340/20/5200-10423-708571,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenu Krajskému soudu v Brně dne 22. 9. 2020 a doplněnou dne 20. 10. 2020 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2020, č. j. 34340/20/5200-10423-708571 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 18. 7. 2019, č. j. 3574512/19/3004-52522-712641 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci doměřena daň ve výši 1 559 688 Kč a stanovena povinnost uhradit penále z částky doměřené daně ve výši 311 937 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce podal žalobu ze tří stěžejních důvodů. Zaprvé správce daně chybně vyhodnotil skutkové okolnosti a souvislosti případu. Zadruhé správce daně pochybil při výkladu „bydliště“, které neinterpretoval ústavně-konformně. Zatřetí se správce daně adekvátně nevypořádal s námitkami uplatněnými žalobcem v jeho odvolání. V důsledku těchto skutečností je podle žalobce rozhodnutí správce daně zatíženo vadou spočívající v jeho nezákonnosti. Žalobní důvody žalobce v žalobě dále rozvedl.
3. Správce daně se podle žalobce dopustil porušení norem ústavního pořádku, konkrétně zásady legitimního očekávání, zásady *in dubio pro mitius* a zásady zákazu přepjatého formalismu, který nerespektuje ústavně-konformní výklad. Došlo také k porušení norem zákona o daních z příjmů a daňového řádu. Ve světle zásady *in dubio pro mitius* je nutno chápat také pojem bydliště podle zákona o daních z příjmu jakožto neurčitou právní normu. Zbaví-li se poplatník projevem své autonomní vůle možnosti stálý byt užívat, resp. nemá úmysl a možnost se tam zdržovat, musí tomu správce daně přisoudit relevantní veřejnoprávní důsledky. Správce daně formalistickým lpěním na dovětku textu pokynu GFŘ D-22 dovodil, že jediným možným případem zániku stálého bytu by v dané kauze bylo uzavření nájemní smlouvy bez možnosti obnovení užívání bez dalšího. Způsob hodnocení užitý správcem daně nereflexuje sociální realitu a škálu možností, které mohou nastat. Stejně tak správce daně nesprávně hodnotil také další atributy. Existenci bydliště žalobce na území České republiky nelze odvozovat ani z podržení telefonního čísla u českého operátora a dalších vyjmenovaných skutečností. Ze všech v žalobě uvedených důvodů tak má žalobce za to, že správce daně porušil zákaz svévole při výkonu veřejné moci, což ve výsledku narušilo i ochranu vlastnického práva žalobce.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

4. Dne 20. 1. 2021 bylo krajskému soudu doručeno vyjádření žalovaného k podané žalobě. Předně uvedl, že žalobní námitky jsou v podstatě totožné s odvolacími námitkami. S těmi se žalovaný řádně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které odkazuje. Při rozhodování vycházel z vnitrostátních předpisů a pokynu Generálního finančního ředitelství D-22, č. j. 5606/15/7100-10110-011620, k jednotnému postupu při uplatňování některých ustanovení ZDP, který je pro žalovaného závazný. Úmysl žalobce trvale se zdržovat ve svém bytě v Brně byl dovozen zejména na základě rodinných vazeb, podpůrně však byly hodnoceny také další skutečnosti. Aplikovaná ustanovení byla jednoznačná, určitá a srozumitelná, tudíž aplikace zásady *in dubio mitius* nebyla na místě.
5. Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou doručenu krajskému soudu dne 13. 4. 2021, ve které zopakoval své argumenty uvedené v žalobě.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s.
7. Žalobce v žalobě poukazoval mimo jiné na to, že se žalovaný adekvátně nevypořádal s některými odvolacími námitkami žalobce. Krajský soud se proto v první řadě zabýval možnou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou však v projednávaném případě neshledal. Z napadeného rozhodnutí je patrné, jak a z jakých důvodů žalovaný rozhodl. Odvolacími námitkami žalobce se zabýval na s. 11 až 15 napadeného rozhodnutí, přičemž krajský soud ověřil, že se zabýval všemi odvolacími námitkami. Žalobce v žalobě neuvádí, kterou konkrétní odvolací námitku dle jeho názoru žalovaný adekvátně nevypořádal, a krajský soud se proto k této otázce blíže nevyjadřuje. Dodává však, že pouhá skutečnost, že žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
8. Jádrem sporu je v projednávaném případě otázka, zda byl žalobce v roce 2016 daňovým rezidentem. Její zodpovězení závisí na výkladu pojmu bydliště podle § 2 odst. 2 a 4 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném do 2. 11. 2020 (dále jen „ZDP“).
9. Ze spisu vyplynulo, že žalobce získal zaměstnání v nemocnici Hamad Medical Corporation v Kataru, kam se měl v roce 2016 společně s rodinou přestěhovat. Žalobce do Kataru odcestoval na začátku roku 2016, jeho rodinní příslušníci se k němu měli připojit v průběhu roku 2016. K přesunu celé rodiny do Kataru však vlivem zdravotních obtíží dcery žalobce nedošlo.
10. Žalobce podal dne 6. 10. 2017 daňové přiznání za rok 2016, ve kterém deklaroval příjmy ze závislé činnosti ve výši 6 471 607 Kč. Následně dne 30. 10. 2017 podal opravné daňové přiznání za rok 2016, ve kterém deklaroval příjmy ze závislé činnosti ve výši 74 251 Kč. Správní orgán prvního stupně proto provedl daňovou kontrolu, načež vydal prvostupňové rozhodnutí.
11. Na výzvu správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 6. 2018, č. j. 3174031/18/3004-60563-704077, žalobce podal vyjádření, ve kterém uvedl, že měl v Kataru zajištěné trvalé bydlení pro sebe i svou rodinu, status rezidenta, účet v bance, automobil, řidičský průkaz a mobilní telefonní číslo. Jeho příjmy plynoucí ze zaměstnání byly v Kataru zdaněny a použity na zajištění bydlení pro něj a jeho rodinu. Ve státě Katar měl také sjednané zdravotní pojištění a podstoupil tam operaci slepého střeva. Byl členem v profesních organizacích, především Gulf Heart Association, a ve Spolku přátel Katarského filharmonického orchestru. Ve volném čase se podílel na výuce mediků Cornell University, odborném vzdělávání lékařů v Heart Hospital a budování Katarského národního programu srdečního selhání. Před přesunem do Kataru žalobce zažádal o zrušení živnostenského oprávnění. V průběhu roku 2016 rodina žalobce za účelem přesunu do Kataru jednala o pronájmu stálého bytu v České republice, o ukončení zaměstnání manželky žalobce a o ukončení školní docházky dětí žalobce. Rodinní příslušníci získali status rezidentů státu Katar, děti složily přijímací zkoušky do školy

Doha College a integrovaly se do běžného života v Kataru, manželka žalobce získala zaměstnání v Národním onkologickém centru HMC. Ze všech uvedených skutečností podle žalobce vyplývá jeho úmysl se ve stálém bytě na území České republiky v roce 2016 nezdržovat.

12. Ze zprávy o daňové kontrole, č. j. 3483448/19/3004-60563-704077, vyplývá, že žalobce v České republice vlastnil 4 nemovitosti, včetně bytu na adrese B. 13d, B., a bytu na adrese S. 8, B., se kterými byl spojen hypoteční úvěr. Taktéž měl v České republice účet v bance, automobil, řidičský průkaz, mobilní telefonní číslo, zdravotní pojištění a zaměstnání na Univerzitě Palackého v Olomouci. Byl členem v profesních organizacích – České kardiologické společnosti a České společnosti pro hypertenzi. Manželka žalobce pracovala na lékařské fakultě Masarykovy univerzity, syn žalobce navštěvoval Gymnázium Matyáše Lecha, dcera B. navštěvovala základní školu a následně od září 2016 Gymnázium Matyáše Lecha. Rodinní příslušníci žalobce v roce 2016 bydleli v bytě na adrese B. 13d, B.
13. Podle § 2 odst. 2 ZDP jsou poplatníci daňovými rezidenty České republiky, pokud „*mají na území České republiky bydliště nebo se zde obvykle zdržují*“. Daňoví rezidenti České republiky mají „*daňovou povinnost, která se vztahuje jak na příjmy plynoucí ze zdrojů na území České republiky, tak i na příjmy plynoucí ze zdrojů v zahraničí.*“
14. Podle § 2 odst. 4 ZDP se bydlištěm na území České republiky pro účely tohoto zákona rozumí „*místo, kde má poplatník stálý byt za okolností, z nichž lze usuzovat na jeho úmysl trvale se v tomto bytě zdržovat.*“
15. Z citovaných ustanovení vyplývá, že poplatník je daňovým rezidentem, pokud má na území České republiky bydliště nebo se zde obvykle zdržuje. Pro určení daňového residenství postačuje naplnění pouze jedné z těchto podmínek. Na rozdíl od „*obvyklého zdržování se na území České republiky*“, se k naplnění pojmu bydliště nevyžaduje, aby poplatník pobýval na území České republiky po určitou minimální dobu, ale aby tu měl stálý byt a „*kvalifikované pouto k území v podobě úmyslu se zde trvale zdržovat*“ (viz také Pelc, V. *Daně z příjmů*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 17). Nejedná se přitom o totožný pojem jako trvalé bydliště.
16. Stálým bytem se rozumí byt, který je poplatníkovi kdykoliv k dispozici podle jeho potřeby. Stálost bytu především znamená, že „*daňový subjekt může místo užívat neustále (nepřetržitě) a ne jen příležitostně pro účely krátkodobého pobytu, jako je rekreace, vzdělávací kurzy či krátkodobé pobyty související s podnikatelskými aktivitami apod. Podstatné pro posouzení „stálosti“ bytu je tedy možnost stěžovatele daný byt užívat bez jakéhokoliv omezení. Je třeba zdůraznit, že možnost byt užívat neznamena povinnost nepřetržitě fyzické přítomnosti v tomto bytě. Jedná se pouze o možnost využívání bytu podle vlastního uvážení*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 7 Afs 120/2014 – 68).
17. Definicí stálého bytu se zabývá také Pokyn GFR D-22 ze dne 6. 2. 2015, č. j. 5606/15/7100-10110-011620, k jednotnému postupu při uplatňování některých ustanovení zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „pokyn GFR D-22“). Podle jeho čl. IV odst. 1 se stálým bytem rozumí „*byt, který je poplatníkovi kdykoliv k dispozici podle jeho potřeby, ať již vlastní či pronajatý. Tento byt může být poplatníkem pronajat jiné osobě formou, která umožňuje podle potřeby poplatníka obnovení jeho užívání poplatníkem bez prodlevy. Úmysl poplatníka zdržovat se trvale ve stálém bytě se posuzuje vzhledem k okolnostem jeho osobního a rodinného stavu, tj. žije-li v něm rovněž např. s manželkou, dětmi, rodiči, či zda byt je využíván v návaznosti na jeho ekonomické aktivity*

(*samostatnou činnost, zaměstnání apod.*).“ Jedná se o interní normativní akt, který pro správce daně představuje pokyn nadřízeného orgánu. Nenaplňuje znaky normativního právního aktu a není způsobilý měnit právní předpis. Představuje však ustálenou správní praxi, a pokud daňové orgány postupují v rozporu s těmito pokyny, daňové subjekty se jich mohou dovolávat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2020, č. j. 10 Afs 343/2019 – 49).

18. Úmysl trvale se v bytě zdržovat se odvozuje od okolností každého konkrétního případu, včetně osobních a ekonomických zájmů poplatníka.
19. V případě, že má poplatník bydliště v České republice, a zároveň i v jiném státě (či více státech), postupuje se podle mezinárodní smlouvy o zamezení dvojímu zdanění, je-li taková mezi předmětnými státy uzavřena. V takovém případě se zpravidla zkoumá, ve kterém státě má poplatník těsnější osobní a ekonomické vztahy (viz také HLAVÁČ, J. *Zákon o daních z příjmů. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2017).
20. Pro určení daňového rezidentství žalobce je rozhodné, zda naplňoval jednu z podmínek stanovenou § 2 odst. 2 ZDP. Z právní úpravy vyplývá, že daňovým rezidentem je ten, kdo má na území České republiky bydliště nebo se zde „obvykle zdržuje“. Není sporné, že se žalobce v roce 2016 na území České republiky obvykle nezdržoval. Dále se proto krajský soud zabýval podmínkou bydliště na území České republiky. Jak je uvedeno výše, tím se podle § 2 odst. 4 ZDP rozumí „*místo, kde má poplatník stálý byt za okolností, z nichž lze usuzovat na jeho úmysl trvale se v tomto bytě zdržovat.*“ Musí být tedy naplněna podmínka existence stálého bytu, a zároveň úmyslu trvale se v tomto bytě zdržovat.
21. V první řadě se krajský soud zabýval stálostí bytu na adrese B. 13d, B. Pro posouzení stálosti bytu je především podstatná objektivní možnost jeho využívání kdykoli podle uvážení žalobce. V projednávaném případě měl přítom žalobce tento byt kdykoli k dispozici. Z provedeného dokazování vyplynulo, že v bytě bydlela manželka žalobce společně s jejich dětmi, a nic nebránilo žalobci, aby v bytě kdykoli během svého pobytu v České republice pobýval. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že se žalobce většinu roku nacházel v Kataru, neboť k naplnění znaku stálosti bytu na území České republiky se nevyžaduje, aby tento žalobce skutečně využíval či chtěl využívat. Ani povaha zaměstnání, která dle slov žalobce objektivně neumožňovala, aby byt v České republice kdykoli využíval, na stálosti bytu nic nemění, neboť v případě, že by se žalobce například rozhodl zaměstnání ukončit, mohl se do České republiky kdykoli vrátit a bez prodlení byt využívat.
22. Není pochyb o tom, že žalobce měl na území České republiky stálý byt ve smyslu § 2 odst. 4 ZDP. Dále se proto krajský soud zabýval možnou existencí úmyslu se v tomto bytě trvale zdržovat, který žalobce v žalobě popírá. Předně je nutno zdůraznit, že úmysl trvale se v bytě zdržovat, se odvozuje od okolností daného konkrétního případu, nikoli pouze od tvrzení žalobce.
23. Obdobným případem se v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud, jehož rozsudek ze dne 13. 11. 2014, č. j. 7 Afs 120/2014 – 71, citoval žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobce v žalobě. Nejvyšší správní soud v rozsudku vymezil, v čem je nutno spatřovat stálost bytu a zabýval se také okolnostmi, které jej vedly k závěru o úmyslu tamního stěžovatele zdržovat se v České republice. Skutkové okolnosti v nyní projednávané věci jsou odlišné od skutkových okolností případu řešeného Nejvyšším správním soudem. Jeho závěry tak

není možné na projednávaný případ aplikovat bez dalšího. Pro posouzení úmyslu žalobce trvale se zdržovat na území České republiky však poskytují vodítko.

24. V projednávaném případě jsou pro posouzení úmyslu žalobce zdržovat se trvale na území České republiky rozhodné již výše uvedené skutečnosti (viz bod 12 tohoto rozsudku). Žalobce měl trvalé bydliště v bytě na adrese S. 8, B., skutečné bydliště však měl v bytě B. 13d, B., který mohl bez omezení využívat. V tomto bytě v roce 2016 žila také rodina žalobce. Úvahy o úmyslu žalobce trvale se zdržovat v České republice doplnily skutečnosti, že žalobce měl zřízen bankovní účet, hradil hypoteční úvěr, měl v České republice automobil a český řidičský průkaz, dále měl české mobilní telefonní číslo, hradil si dobrovolně zdravotní pojištění, byl členem profesních organizací a měl zaměstnání na Univerzitě Palackého v Olomouci. Zásadní roli při posuzování úmyslu trvale se zdržovat na území České republiky hrálo rodinné zázemí žalobce, vazba rodinných příslušníků k České republice (zaměstnání manželky, školní docházka dětí, poskytování zdravotní péče v České republice) a opakované prohlášení žalobce, že k přesunu do Kataru mělo dojít u celé rodiny, avšak skutečně se tak nestalo.
25. Ve světle uvedených skutečností a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 7 Afs 120/2014 – 71, došel krajský soud k závěru, že žalobce měl v úmyslu se trvale zdržovat na území České republiky.
26. Vzhledem k tomu, že byly naplněny zákonné podmínky, lze uzavřít, že žalobce měl v České republice bydliště ve smyslu § 2 odst. 2 ZDP. Je samozřejmě možné, že pokud by se naplnily původní plány žalobce a společně s rodinou se přestěhoval do Kataru, stal by se ve vztahu k České republice daňovým nerezidentem. Tyto plány však nebyly uskutečněny a bydliště žalobce v České republice zůstalo zachováno. Nelze pominout, že úmysl žalobce přestěhovat se na určenou dobu do Kataru, byl vázán na přesun celé rodiny, ke kterému však reálně nedošlo.
27. Krajský soud plně chápe, že žalobce může v postupu žalovaného shledávat nespravedlnost, jež má za výsledek dvojí zdanění příjmu ze zaměstnání v Kataru. Žalovaný však postupoval v souladu s právní úpravou a relevantní judikaturou, obstaral si potřebné důkazy a zohlednil odlišnosti tohoto konkrétního případu. Významnou roli zde hraje skutečnost, že mezi Českou republikou a Katarem není uzavřena mezinárodní smlouva, která by zamezovala dvojímu zdanění. Jakkoli se tak postup žalovaného může zdát nespravedlivý, je v souladu se zákonem, a krajský soud mu musel přisvědčit.
28. Následně se krajský soud vyjadřuje také k dalším námitkám žalobce.
29. Žalobce v úvodu žaloby namítal, že se žalovaný dopustil porušení již v obecné rovině, a to tím, že porušil zásadu legitimního očekávání, zásadu *in dubio pro mitius* a zásadu zákazu přepjatého formalismu.
30. K zásadě legitimního očekávání krajský soud toliko uvádí, že žalobce v žalobě nespécifikoval, co bylo předmětem jeho legitimního očekávání, ani z čeho jej odvozoval. Lze však uvést, že závěr žalovaného není vzhledem k právní úpravě nijak překvapivý a krajský soud v něm nespátřuje rozpor se zásadou legitimního očekávání.
31. Aplikace zásady *in dubio pro mitius* v projednávaném případě nebyla na místě, neboť výše citovaná ustanovení ZDP jsou jednoznačná a nevytváří prostor pro vícero výkladů, které by odůvodňovaly mírnější postup ve smyslu uvedené zásady. Ten by byl na místě pouze v případě, že by právo umožňovalo dvojí výklad, přičemž by bylo v souladu se smyslem a

podstatou základních práv a svobod v takovém případě při ukládání a vymáhání daní zvolit výklad pro žalobce mírnější. O takový případ se zde však nejedná. Zákon o dani z příjmu definuje relevantní pojmy jasným způsobem. Nebyl tak ani důvod hledat vodítko v zahraniční právní úpravě, jak navrhoval žalobce, a to zvláště s ohledem na to, že je v projednávaném případě nutno postupovat podle národní právní úpravy.

32. Dále podle žalobce žalovaný z pokynu GFŘ D-22 odvodil, že jediným možným zánikem stálého bytu by bylo uzavření nájemní smlouvy, která by neumožňovala obnovení užívání bez dalšího, což je podle jeho názoru příliš formalistický přístup. Této námitce žalobce však nelze přisvědčit. Žalovaný uvedl, že „[o] zániku bydliště v České republice lze proto hovořit v případě, kdy daňový subjekt přestane takovým bytem disponovat. V daném případě k zániku bydliště daňového subjektu v České republice, tak jak jej definuje ZDP, nedošlo. S ohledem na uvedené proto nelze soubhlasit s námitkou, že projev vůle uzavřít zahraniční rigidní pracovněprávní kontrakt je srovnatelný s uzavřením nájemní smlouvy, která neumožňuje „obnovení užívání“ stálého bytu bez prodlevy“ (s. 13 napadeného rozhodnutí). Z uvedeného je patrné, že nevyločil také jiné možnosti zániku stálého bytu, pouze došel k názoru, že v daném případě nedošlo k naplnění zákonných podmínek, neboť uzavření rigidního pracovněprávního kontraktu není pro zánik stálého bytu dostatečné. S jeho závěrem se krajský soud ztotožňuje (viz výše).
33. Na závěr žaloby žalobce namítá, že došlo k porušení jeho ústavního práva na ochranu majetku, neboť při zdanění příjmů na bázi daňového rezidenství v České republice by pobyt v Kataru postrádal ekonomický smysl. Ukládání a vymáhání daní sice de facto představuje odnětí části nabytého vlastnictví, avšak v projednávaném případě se tak stalo v souladu se zákonem. Krajský soud má za to, že k zásahu do vlastnického práva žalobce došlo v mezích zákona, a proto považuje námitku za nedůvodnou.

V. Shrnutí a náklady řízení

34. S ohledem na vše shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Krajskému soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
35. Výroky o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovaný měl v řízení plný úspěch, ale v souvislosti s tímto řízením mu žádné náklady nad rámec jeho administrativní činnosti nevznikly, a proto krajský soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. ledna 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu